

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/255/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117219556
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117219556.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V. I., nar. XX. X. XXXX, trvalo bytom V. XX, o zaplatenie 1.478,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 3. apríla 2019 č. k. 38Csp/34/2017-66, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie potvrdzuje.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.478,02 eur v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50 eur splatných vždy do 25. dňa v mesiaci s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade omeškania sa s plnením čo i len jednej splátky stane sa splatný celý dlh; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 232 ods. 2 až 4, § 290, § 297 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2 a § 708 ods. 1 a 2 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 52 ods. 1 a § 517 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 1 a 2 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv).

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie 28.8.2017 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.478,02 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne od 27.7.2017 do zaplatenia. V žalobe dôvodila, že dňa 12.04.2013 žalobkyňa a žalovaný uzavreli Zmluvu č. 1568500002, na základe ktorej žalobkyňa pre žalovaného zriadila a viedla účet žalovaného. Žalovaný bol povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov. Vzhľadom na porušenie uvedenej povinnosti žalovaným tým, že sa dostal na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny, žalobkyňa zatvorila účet. Pred zatvorením účtu žalobkyňa vykonala dňa 26.7.2017 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte previedla na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Istina pohľadávky vo výške 1.478,02 eur (nepovolené prečerpanie účtu) je úročená úrokom vo výške 28% ročne, a to do vyplatenia celej pohľadávky.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého strany uzavreli dňa 12.4.2013 Zmluvu o spolupráci a poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1568500002, na základe ktorej bola žalobkyňa oprávnená za poskytovanie produktov a služieb účtovať na ťarchu vedeného

účtu poplatky podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov. Výška limitu povoleného prečerpania platná od 21.8.2015 bola 900 eur, pričom z predloženého výpisu je zrejmé, že pri čerpaní do výšky limitu je úroková sadzba 19,90 % a nad uvedenú výšku sa k úrokovej sadzbe pripočíta úrok z omeškania vo výške 5% ročne. V zmysle bodu 3.8. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“), je klient (žalovaný) povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov. Žalovaný porušil zmluvné podmienky, dostal sa do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny, ktorú nezaplatil ani na výzvu žalobkyne. Z toho dôvodu žalobkyňa previedla 26.7.2017 debetný zostatok v sume 1.478,02 eur z účtu žalovaného na vnútorný pohľadávkový účet banky. V zmysle č. 3.12 VOP ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. S odkazom na citované ustanovenie VOP a Vývesku úrokových sadzieb žalobkyňa úročí istinu pohľadávky úrokom vo výške 28% ročne. Žalovaný doposiaľ nepovolené prečerpanie vo výške žalovanej sumy neuhradil.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že mal účet vedený u žalobkyne, ktorý aj využíval pokiaľ nebol uzavretý. Následne bol zrušený. Nesplácal, pretože mu ochorela matka a nevychádzalo mu to. Na účet mu chodila výplata, potom bol nezamestnaný, a preto vznikol dlh. O zostatku na účte mu chodil aj výpis, vedel o nepovolenom debete. Existenciu pohľadávky nerozporoval. Vedel by pohľadávku splácať v mesačných splátkach po 50 eur. Jeho čistý mesačný príjem je vo výške 500 eur, stará sa o matku, ktorá poberá invalidný dôchodok spolu s vdovským dôchodkom v sume 220 eur. Vyživovacie povinnosti nemá. Má ďalší úver, kde spláca mesačne splátku vo výške 45 eur mesačne.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že na základe zmluvy z 12.4.2013 zriadila žalobkyňa žalovanému u nej bankový účet, ktorý zároveň viedla. Zmluvou o povolenom prečerpaní uzatvorili zmluvné strany právny vzťah, ktorý je od jeho vzniku nevyhnutné posudzovať podľa príslušných ustanovení Obch. z. (§ 497 a nasl.), subsidiárne aplikovať ustanovenia upravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 1 O.z., ZoSÚ), keďže zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod a zároveň žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Žalovaný sa dostal do nepovoleného prečerpania v sume 1.478,02 eur, ktorú sumu doposiaľ neuhradil. Súd mal z predložených listinných dôkazov preukázaný skutkový stav tvrdý žalobkyňou, ktorý žalovaný nepoprel, preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.478,02 eur. Súd nevyhovel žalobe v celom rozsahu, a to čo sa týka nároku na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy 1.478,02 eur od 27.7.2017 do zaplatenia, t. j. za obdobie po zrušení účtu, a v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Riadny úrok z úveru predstavuje odplatu pre veriteľa za užívanie istiny úveru dlžníkom po dojednanú dobu. Využitím práva predčasného zosplatnenia úveru a odstúpenia od zmluvy zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku, dlžník/spotrebiteľ stráca výhodu splátok a poskytnuté prostriedky už nemá právo užívať po dobu pôvodne dohodnutú, ale musí ich okamžite vrátiť veriteľovi, čím sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť veriteľovi namiesto úrokov z úveru, úroky z omeškania z dlžnej sumy úveru. Právo na riadny úrok z úveru má žalobkyňa do zosplatnenia istiny úveru a následne má žalobkyňa ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 z 30.6.2015 uzavrel, že ak v dôsledku predčasného zosplatnenia úveru nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Rovnako Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 vyhodnotil v obdobnej posudzovanej veci ako ústavne konformný taký výklad príslušných právnych predpisov v rozhodnutiach okresného a krajského súdu, v zmysle ktorého v prípade, že veriteľ pristúpi k tzv. zosplatneniu úveru a odstúpeniu od zmluvy, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, a teda veriteľ má právo na riadne úroky z úveru len do zosplatnenia úveru. Úrok z omeškania (na ktorý by mala žalobkyňa nárok v zmysle § 517 ods. 2 O.z.) súd žalobkyňi nepriznal, nakoľko si ho v podanej žalobe neuplatnila. Vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného, a s poukazom na jeho sociálnu situáciu vyplývajúcu z vykonaného dokazovania (príjem žalovaného vo výške 500 eur, starostlivosť o matku, ktorá je invalidná) mal súd za to, že je dôvodné povoliť žalovanému splácanie dlhu v splátkach po 50 eur mesačne so splatnosťou do 25. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh. Pri uvedenej výške splátky bude dlh zo strany žalovaného uhradený žalobkyňi v primeranom čase (v súdnej praxi ustálenej dobe 3 roky od právoplatnosti rozhodnutia), pričom na ochranu žalobkyne slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovaného s plnením čo i len jednej splátky.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne plným úspechom žalobkyne v konaní v časti žalovanej istiny.

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho časti zvyškovo zamietajúcej žalobu (II. výrok) a v časti lehoty na plnenie (v I. výroku) podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti a zaviazaním žalovaného povinnosťou zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Citovala z 8. a 16. bodu odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že s argumentmi súdu prvej inštancie tam uvedenými sa nestotožňuje a považuje napadnutý rozsudok za nesprávny. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP.

Poukázala na skutočnosť, že súd nesprávne právne posúdil ňou uplatnený úrok ako úrok po zosplatnení úveru. Žalobkyňa si daný nárok na úrok uplatnila z titulu prekročenia, ktoré upravuje ZoSÚ (§ 2 písm. f/ a §18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 ZoSÚ. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobkyňa zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické: Z.; Z.<.. Žalobkyňa má za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na jej webovom sídle a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 ZoSÚ. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte. Citovala § 2 písm. f/ a § 18 ZoSÚ a poukázala aj na judikatúru Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok súdneho dvora v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - VEC C-42/15 z 9.11.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným Súdnemu dvoru 2. februára 2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej. V zmysle uvedeného rozsudku sa článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m/ tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy. Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo Výveske úrokových sadzieb, ktoré žalobkyňa doložila súdu ako prílohu k žalobe. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Pokiaľ z dokazovania nevyplynie, že osoba dlžníka pri uzatváraní zmluvy nemala dostatočné rozpoznávacíe schopnosti, súd nemôže bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľ nie je schopný posúdiť obsah právneho úkonu, ktorý uzatvára s veriteľom a vyjadriť s ním súhlas. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojím podpisom (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.43Co/37/2018-185 z 20.12.2018). Poukázala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/71/2018-202 zo dňa 25.9.2018, ďalej na jeho rozsudky č. k. 5Co/190/2018 z 15. novembra 2018, sp. zn. 5Co/241/2018 z 11.12.2018, a na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 z 23.1.2019, z ktorých citovala.

Okrem toho sú všetky dokumenty, na ktoré odkazuje zmluva zverejnené na webstránke banky v aktuálnom znení, zverejnené na každom obchodnom mieste (pobočke banky) v aktuálnom znení, o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný bankou aj vo výpise z účtu ako aj prostredníctvom internetbankingu, a vo výpise z účtu je okrem toho uvedená aj úroková sadzba prečerpania. Ako vyplýva z úvodných ustanovení zmluvy, zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obch.z. upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. V zmysle § 710 Obch.z. ak je v zmluve

určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle § 711 ods. 1 Obch.z. za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte.

V zmysle bodu 3.4 VOP banka vedie bežné účty výlučne na základe zmluvy o bežnom účte uzatvorenej medzi bankou a klientom. Zo zmluvy o bežnom účte vzniká banke záväzok viesť pre majiteľa bežný účet, avšak výlučne za podmienok v nej uvedených. V zmysle bodu 3.8 VOP klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov dostačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na Doplatky v zmysle Sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. V zmysle bodu 3.12 VOP pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nedovolenému prečerpaniu bežného účtu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Ustanovenia ods. 8.8 (ustanovenia upravujúce úročenie prostriedkov poskytnutých formou úveru) sa použijú primerane.

S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obch.z., tak aj ZoSÚ v ust. § 18 ods. 1. Ohľadne povahy prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení žalobkyňa odkázala na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/140/2018 z 19.12.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Co/39/2018 z 23.1.2019, z ktorých citovala a s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Ohľadne nároku na úrok 28% ročne žalobkyňa odkázala aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, ďalej poukázala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/190/2018 z 15. novembra 2018, z ktorých citovala.

Žalobkyňa ďalej dôvodila, že súd porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal jej tvrdenia, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobkyňa má za to, že v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. V uvedenom poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, aj na rozhodnutie Krajského súdu Trnava č. k. 10Co/333/2017 z 31.1.2019, z ktorých citovala. S poukazom na vyššie uvedené konštatovala, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces.

Napokon vytkla súdu prvej inštancie, že priznaním možnosti plnenia dlhu v splátkach po 50 eur postupoval v rozpore so zákonom. Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti, bol teda žalovaný touto formou za porušenie zmluvy „odmenený“: Pri určení mesačnej splátky vo výške 50 eur bude žalovaný splácať iba istinu viac než 2,4 roka. Takéto rozhodnutie súdu by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú možnosť splácať dlh v splátkach. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou CSP. Nie je možné prihliadnuť len na finančnú situáciu žalovaného, pretože žalobkyňa má nepochybne právo, aby jej jej pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a je potrebné rešpektovať zásadu spravodlivosti uvedenú v Čl. 2 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej ochrana ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právo žalobkyne nemôže byť porušené len preto, že žalovaný berie na seba záväzky v takej výške, že zjavne nie je schopný plniť ich. Žalobkyňa má za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty. Hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobkyne domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé (R 117/1967). Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, budú najmä - osobné a majetkové pomery strán, výška priznaného plnenia,

platobná schopnosť žalovaného v konaní, prejavená snaha o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobkyne domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa, ... V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok NS SR 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013). Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mal žalovaný možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohol priebežne peňažný dlh splácať aspoň v akej takej výške, ktorá by bola primeraná jeho finančným možnostiam. Žalovaný v priebehu súdneho konania neprejavil žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne plniť. Žalobkyňa má za to, že v danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovaného k plneniu si svojich zmluvných povinností. Žalovaný dlhodobo ľahostajne pristupoval k plneniu si zmluvných povinností. Ide o skutočnosti, ktoré sú v rozpore s povolením splátok. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprímerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu veriteľa a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu. Súdna judikatúra zdôrazňuje, že súd pripúšťajúci možnosť zaplatenia dlhu v splátkach musí presvedčivo zdôvodniť záver (vzhľadom k povahe prejednávanej veci k priznanému nároku, k osobným pomerom účastníkov a vzhľadom na plnenie si zmluvných povinností zo strany žalovaného) určiť splnenie dlhu v splátkach. Žalobkyňa je názoru, že pri rozhodovaní o určení výšky splátok je potrebné právne ochraňovať obe strany sporu, a zabezpečiť aj reálne splnenie priznaného plnenia. Žalovaný nepredložil žiadny dôkaz o jeho nepriaznivej finančnej situácii. V uvedenom žalobkyňa poukázala aj na aktuálnu judikatúru, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/322/2016-85 zo dňa 1.3.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/116/2017-64 z 30.1.2018, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/392/2017-77 z 25.8.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/157/2017-86 zo dňa 22.2.2018, rozsudky Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/135/2017-86 zo dňa 25.5.2017 a č. k. 8Co/34/2017-97 z 15.6.2017, z ktorých citovala.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril tak, že svoj dlh uznáva a po právoplatnosti rozsudku je ochotný uvedený dlh riadne a včas splácať. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy 1.478,02 eur od 27.7.2017 do zaplatenia, t.j. za obdobie po zrušení účtu (v ktorej časti bola žaloba zamietnutá) uviedol, že s rozhodnutím súdu súhlasí. Už na pojednávaní uviedol, že sa ocitol v nepriaznivej sociálnej situácii, nakoľko sa mu zvýšili výdavky na opatrovanie pre ťažko chorú matku, často krát musel čerpať ošetrovanie člena rodiny, čím sa mu značne znížil príjem. Starostlivosť o matku zabezpečoval výlučne sám, žiaden zo súrodencov neprejavil záujem. V roku 2015 mu zomrel otec, ktorý zanechal dlhy, tieto dlhy zdedila jeho matka, ktorá je poberateľom invalidného a vdovského dôchodku v celkovej sume 220 eur mesačne a tak mu vznikol ďalší úver, ktorý spláca mesačne vo výške 45 eur. O svojej ťažkej finančnej situácii v prílohe predkladá listinné dôkazy. S odvolaním žalobkyne nesúhlasil a žiadal rozsudok v napadnutej časti potvrdiť.

4. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že žalovaný poukazuje najmä na svoju nepriaznivú sociálnu situáciu, ktorá mu neumožňuje splatiť dlh jednorazovo. Žalovaný v písomnom podaní ničím nespochybnil ani nepreukázal nedôvodnosť odvolania, na základe čoho sa žalobkyňa pridrižiava svojich podaní v uvedenej právnej veci a na podanom odvolaní trvá a považuje ho za dôvodné. Podľa názoru žalobkyne vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a argumenty obsiahnuté v odvolaní je jej žaloba dôvodná v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a

na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny a potvrdiť ho, avšak vo vzťahu k napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu je dôvodné ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP: (3) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (4) Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Z ostatne citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad išlo aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote a na každú výnimku z pravidla musia existovať dôvody, ktoré výnimky je v prípade rozhodovania potrebné riadne odôvodniť, čo platí pre odôvodňovanie rozhodnutia sa či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určovanie ich výšky a podmienok ich zročnosti.

Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu (spravidla aj vrátane príslušenstva) i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcim nanajvýš nepatrne) a to i pri pomnutí okolnosti získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

Súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal žalovaného a s poukazom na jeho sociálnu situáciu vyplývajúcu z vykonaného dokazovania (príjem žalovaného vo výške 500 eur, starostlivosť o matku, ktorá je invalidná) je dôvodné povoliť žalovanému splácanie dlhu v splátkach po 50 eur mesačne so splatnosťou do 25. dňa v mesiaci s tým, že v prípade, že dôjde k omeškaniu s plnením čo i len jednej splátky, stane sa splatným celý dlh, pričom pri uvedenej výške splátky bude dlh zo strany žalovaného uhradený žalobkyňi v primeranom čase (v súdnej praxi ustálenej dobe 3 roky od právoplatnosti rozhodnutia), pričom na ochranu žalobkyne slúži strata výhody splátok v prípade omeškania sa žalovaného s plnením čo i len jednej splátky.

Žalobkyňa odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti povolenia plnenia v splátkach, s návrhom na jeho zmenu zaviazaním žalovaného uhradiť dlh do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Dôvodila najmä tým, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty; v danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovaného k plneniu si svojich zmluvných povinností; pri rozhodovaní o určení výšky splátok je potrebné právne ochraňovať obe strany sporu, a zabezpečiť aj reálne splnenie priznaného plnenia. Žalovaný nepredložil žiadny dôkaz o jeho nepriaznivej finančnej situácii.

Zo zápisnice o pojednávaní z 3.4.2019 v predmetnom spore vyplýva, že sa tohto pojednávania zúčastnil iba žalovaný, ktorý o.i. uviedol, že na účet mu chodila výplata, potom bol nezamestnaný, a preto mu vznikol dlh, bol ľahostajný k pohľadávke, liečil sa na psychiatrii, požiadal o mesačné splátky po 50 eur mesačne, jeho čistý mesačný príjem je 500 eur, stará sa o matku, ktorá poberá invalidný dôchodok spolu s vdovským dôchodkom v sume 220 eur, vyživovacie povinnosti nemá, má ďalší úver, kde spláca mesačne splátku vo výške 45 eur mesačne, po otcovi spláca dlhy v rámci dedičského konania. Žalobkyňa sa tohto pojednávania nezúčastnila, skutkové tvrdenia žalovaného nepoprela. Na tomto pojednávaní bolo vyhlásené dokazovanie za skončené a bol vyhlásený napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

V prejednávanej veci by síce malo určitý význam, že žalovaný (majúci splniť povinnosť) nedisponuje podľa jeho tvrdení takým príjmom alebo úsporami, pri ktorých by bolo možné očakávať zaplatenie rozsudkom prisudzovanej sumy (zaťažujúcej stranu, o ktorej tu je reč) naraz bez rizika ohrozenia vlastnej výživy, prihliadanie na tento aspekt bez ďalšieho by však z výnimky uvedenej v zákone (z výhody splátok) urobilo pravidlo, ktorý úmysel zákonodarca nepochybne nemal.

Výška sumy priznanej rozsudkom súdu prvej inštancie je 1.478,02 eur, ktorá by pri rešpektovaní vyššie priblíženého pravidla o rozložiteľnosti splátok najviac na tri roky odôvodňovala výšku splátky 41,06 eur mesačne (1.478,02:36). Z obsahu spisu sa nepodáva, že by žalovaný od vydania rozsudku súdu prvej inštancie splnil dlh, čo aj len čiastočne.

Žalovaný svoj návrh na povolenie splátok odôvodňoval nespôsobilosťou zaplatiť dlh jednorazovo.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že princípu vyváženej ochrany práv oboch strán sporu i so zreteľom k okolnostiam vlastným tejto konkrétnej veci (s prihliadnutím k tomu, že žalovaný od podania žaloby neuhradil dlh ani čiastočne, na druhej strane s prihliadnutím k sociálnej situácii žalovaného) zodpovedá lehota na plnenie a povolenie splátok v rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý svoje rozhodnutie (ktoré bolo výnimkou z pravidla určenia lehoty na plnenie 3 dni od právoplatnosti rozsudku) riadne odôvodnil nepriaznivou finančnou situáciou žalovaného prezentovanou ním na pojednávaní (skutkové tvrdenia žalovaného žalobkyňa nepoprela). Aj podľa názoru odvolacieho súdu sociálna situácia žalovaného odôvodňuje povoliť splátky v súdom prvej inštancie správne ustálenej výške, teda také, aby k splateniu priznaného nároku skutočne došlo približne do troch rokov od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd, riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty plnenia podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu na právnom názore, že právo na riadny úrok z úveru má žalobkyňa do zosplatnenia istiny úveru a následne má žalobkyňa ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s relevantnou úpravou obsiahnutou v ZoSÚ, ktorá sa týka aj nepovoleného prečerpania. V zmysle ZoSÚ sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Na spotrebiteľský úver vo forme prekročenia sa vzťahujú ustanovenia § 1, § 2, § 9 ods. 6, 7 a 8, § 11, § 18, § 20, § 21 a § 23, § 25 až 27 (§ 1 ods. 5 ZoSÚ). Žalobkyňa vo svojom odvolaní dôvodne namietala, že v súvislosti s prečerpaním sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal § 18 ZoSÚ (čo bolo významné pri posudzovaní dôvodnosti žaloby v časti uplatneného úroku vo výške 28 %).

Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Aj zo zásady iura novit curia („súd pozná právo“) možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (napr. IV. ÚS 77/02). Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie

nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

Odvolačný súd po preskúmaní veci vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny. Nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP, absentuje v ňom akákoľvek argumentácia k posúdeniu nároku žalobkyne i podľa relevantných ustanovení ZoSÚ. Odvolateľke bolo preto znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

Odvolačný súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu a v časti trov konania (závislý výrok) zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, postupujúc v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania, na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy, posúdiť uplatnený nárok žalobkyne (v časti, ktorá zostala predmetom konania) i podľa relevantných ustanovení ZoSÚ (napr. § 2 písm. f/, § 1 ods. 5, § 18). Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

9. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)